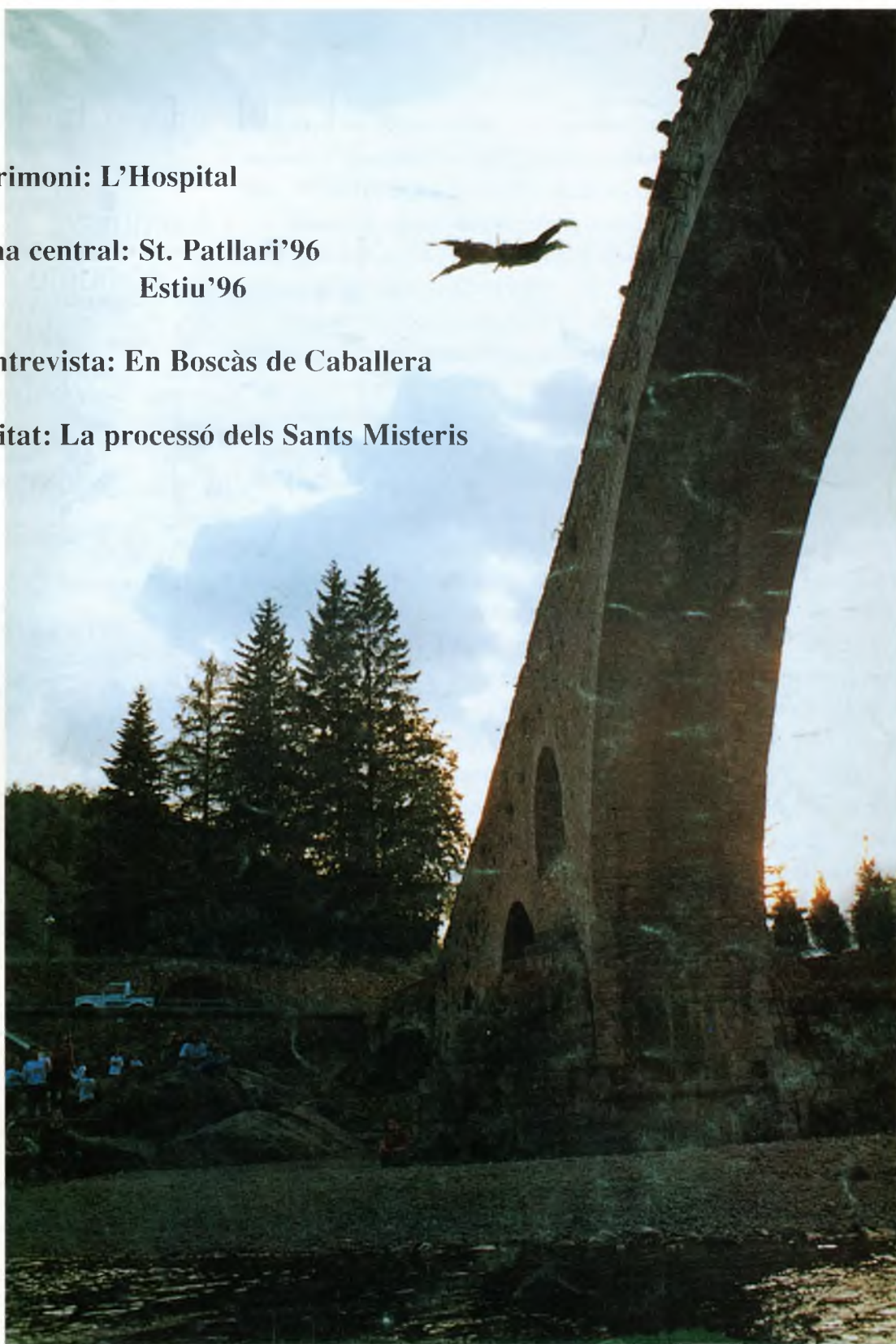

El Camp Rodó

Publicació de l'Ajuntament de Camprodon

Octubre 1996 • primer any • núm. 1
Revista trimestral de distribució gratuïta

- ▶ Patrimoni: L'Hospital
- ▶ Tema central: St. Patllari'96
Estiu'96
- ▶ L'entrevista: En Boscàs de Caballera
- ▶ Entitat: La processó dels Sants Misteris

Í N D E X

- Editorial 3
- L'Agenda municipal 4 a 7
- Els grups de l'Ajuntament 8 a 10
 - Patrimoni 11 i 12
- Moviment Demogràfic 13
- Tema Central 14 a 17
 - L'entrevista 18 a 22
 - Entitat 21
 - Opinió 22 i 23
 - Serveis 24
- Campus Rotundus 25
 - Mercadeig 26

Número 1. Octubre de 1996 Publicació trimestral de distribució gratuïta

Consell de Redacció:

Jordi Berdala, Silvia Planas, Joan Anglada, Pep Saraia, Joan Sarria,
Meritxell Suriñach, Oriol Molas, Martí Pujol

Col·laboradors:

Josep Gratacós, Manel Guitart, Manel Pujol, Mossèn Joan Soler

Disseny i Maquetació:

Marta Chácer i Meritxell Suriñach

Dibuix: Titot

Fotografia:

Pep Saraia, Arxiu Municipal, Fotografia Coma

Correcció:

Ma. Carme Cima, Joan Busquets

La direcció de la revista *Camp Rodó* no es fa responsable de les opinions dels seus redactors i/o col·laboradors.

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió a qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui aquest electrònic, mecànic, per fotocòpia o per altres mitjans, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

© Ajuntament de Camprodon
Plaça Espanya, 1. 17867 Camprodon
Dipòsit legal: B-36.519-1996

Fotolits: José Fernández
Imprès per Agpograf.

Foto portada: *Ier. Pònting al Pont Nou, 24-6-1996*

Editorial

La nova revista municipal neix com a instrument de comunicació per a informar tots els camprodonins i permetre'ls expressar-se

Teniu a les vostres mans el primer número de la revista *El Camp Rodó*. Fa un moment l'heu trobat, en obrir la bústia, fent companyia a les tradicionals cartes del banc, al costat de les factures o de la publicitat comercial.

Potser la rebreu amb sorpresa, o potser ja feia dies que l'esperàveu amb curiositat. Qui sap si ara l'estareu llegint abans de posar l'olla al foc, o si esperareu a fullejar-la a l'hora de fer el cafè...

Sigui com sigui, finalment *El Camp Rodó* ha sortit al carrer, és ja un fet. La nova revista municipal que us acompanyarà cada tres mesos neix com a instrument de comunicació obert a tots els camprodonins i camprodonines, per a informar puntualment dels principals esdeveniments però també, i sobretot, per a permetre expressar lliurement les nostres opinions, les nostres inquietuds, com a veu d'un poble que és viu i que vol fer-se sentir obertament.

Des de la redacció assistim a aquest primer número amb alegria i amb molta il·lusió. I ara ja no podem ni ho volem aturar: pensem que era del tot necessària l'existència a Camprodon d'un butlletí com aquest, i que és present a la majoria de municipis d'arreu de Catalunya: una publicació que ens acosti a tots els ciutadans i ciutadanes i que no sigui només un nexa d'unió amb el nostre Ajuntament, sinó que ens sigui útil. I, el que és més important, que ens permeti sentir-nos a gust, que complagui i informi, i ens faci companyia a les tardes plujoses d'agost o a les nits de l'hivern, tan llarg, quan a les set és fosc i ens afanyem a arribar a casa perquè el fred comença a apretar al carrer.

Volem sobretot que *El Camp Rodó* serveixi per a fer-nos sentir més pròxims, més humans, més participatius i actius. Que a través d'aquesta publicació es pugui sentir la veu de tots els ciutadans, dels nens, del jovent, dels adults, de la gent gran, d'homes i dones que compartim i tenim en comú l'haver nascut o haver vingut a parar en aquest petit-gran espai, en aquesta vall que, segons diu la veu popular, va començar a poblar-se en un camp rodó entre dos rius. Formem part d'un Camprodon que voldríem ric, viu i participatiu, part d'una comunitat que batega i que és plena d'energia.

Qui no té alguna lliçó per explicar, algun neguit o proposta que vol compartir, alguna reivindicació per expressar? Records i vivències, ganes de créixer i fer-se sentir, passat, present i futur. Un butlletí per a llegir i per a escriure, per a saber escoltar, saber dialogar, per a meditar i millorar, entre tots i totes i per, en definitiva, anar avançant positivament, amb il·lusió.

Ara hem de treballar plegats per a fer d'aquesta publicació un òrgan de diàleg entre l'Ajuntament i el poble, propiciant el debat i l'enteniment sense discriminació de cap tipus, com a eina d'informació i de comunicació, dins del marc d'una democràcia participativa i crítica, viva i oberta a la col·lectivitat.

Aquesta és la nostra voluntat, i aquest és el desig que ens ha fet crear i tirar endavant aquest butlletí municipal, que ara és vostre. □

L'agenda

L'apartat "Agenda Municipal" informará trimestralment de les principals actuacions realitzades pel Consistori Municipal en tots els seus àmbits. Entenem que el retard que ha suposat l'edició d'aquest primer número ha omplert l'Agenda més del que se suposa que serà habitual en properes edicions.

Som conscients que un apartat d'aquestes característiques pot fer suposar un excés d'autocomplaença per part del govern municipal, però totes i cada una de les informacions que hi figuren no deixen de ser actuacions necessàries pel normal funcionament del nostre poble.

LA PRIORITAT: EL PLA GENERAL D'URBANISME

L'última revisió del Pla General d'Urbanisme de Camprodon data de l'any 1983, amb un plaç previst de vuit anys de durada, i que contemplava tres grans nuclis d'expansió que ja estan desenvolupats: La Campa, Can Moner i Can Pascal. Això vol dir que, des de fa cinc

HABITATGES SOCIALS

▶ A partir de la tardor s'obrirà un cens a l'Ajuntament per copsar la demanda i la necessitat d'habitatges socials al poble. En funció d'aquesta demanda, es promocionaran els edificis, via organismes, per a cobrir aquesta demanda.

▶ Això suposarà una novetat, ja que fins ara, el procés era a la inversa: primer es construïa i després s'adjudicaven els habitatges, creant d'aquesta manera una gran frustració a causa de l'alta demanda.

anys no hi ha cap previsió de futur respecte a com es creu que ha de créixer el nostre poble. El Pla General d'Urbanisme és un aspecte molt important, atès que d'ell depenen moltes de les prioritats del nostre poble, a tots nivells.

A principis d'any es signà un conveni amb la Diputació de

Girona, la qual subvenciona part de la cartografia digital. Ja en el terreny de la planificació pròpiament dita, s'ha encarregat un estudi socio-econòmic al sr. Antoni Soy, economista i catedràtic molt vinculat al Ripollès.

Per el que fa a les previsions de futur, una vegada realitzat aquest estudi, caldrà definir el nou Pla General com a eina que ha de regular la futura ordenació i creixement de Camprodon i que afectarà, des d'habitatges socials, a altres aspectes com aparcaments, viabilitat, i reordenació del casc antic com a zona comercial, els quals són primordials per al bon funcionament socio-econòmic del nostre poble.

municipal

E C O N O M I A I H I S E N D A

En matèria d'hisenda, un dels aspectes més destacats és la contenció dels impostos, que només han augmentat un 3,5%, percentatge inferior a l'augment del cost de la vida (IPC).

Per que fa referència a la promoció d'activitats econòmiques, els impostos, fins i tot, han disminuït. Hi ha hagut una rebaixa en les obertures de locals, en les llicències d'obres, sempre i quan representin una creació de llocs de treball, i en les activitats econòmiques en general, les quals, també, comportin un augment de llocs de treball. Aquestes disminucions afecten també a l'activitat agrària, la qual pot beneficiar-se de bonificacions de fins el 100% en llicències d'obres i en les contribucions rústiques.

P R O M O C I Ó T U R Í S T I C A

► Conjuntament amb l'Associació de Comerciants de Camprodon, s'ha editat un tríptic informatiu, que ha estat molt ben acollit per tothom i que ha tingut un efecte multiplicador positiu, ja que no només s'ha repartit a l'Oficina de Turisme, sinó també a diversos comerços. Aquest és un primer pas per tirar endavant el turisme, abans de posar en funcionament el Pla Estratègic de Comerç i Turisme de Camprodon.

► En els propers mesos es vertebraran, des de l'Ajuntament, reunions amb tots els sectors turístics, per tal de tirar endavant iniciatives que, com la d'aquest tríptic, siguin beneficioses pel poble.

També hi ha altres bonificacions, les quals poden arribar fins al 100% en altres aspectes com el de l'ocupació de la via pública o les façanes. Aquest és només un primer pas, ja que més endavant es proposaran altres mesures per aconseguir un embelliment de l'aspecte estètic del poble, com podria ser l'adquisició d'una bastida a càrrec de l'Ajuntament.

Tota aquesta promoció d'activitats econòmiques, des d'un punt de vista tributari i d'infraestructura, van enllaçades amb el futur Pla General, el qual incentivarà el sòl industrial per tal de potenciar la indústria com a complement de la principal activitat econòmica camprodonina, que és el turisme. Naturalment, una bona estructura industrial ajudarà de manera important a consolidar l'economia, que s'ha de diversificar al màxim.

E N S E N Y A M E N T I C U L T U R A

Un dels aspectes més destacats en l'àmbit d'ensenyament és la construcció i acondicionament dels *barracons* provisionals, que suposen una ampliació de les escoles. No creiem que aquesta sigui la solució idònea a la manca d'espai: caldrà pensar en l'ampliació de l'edifici actual.

A partir del proper curs acadèmic, i tenint en compte que a Camprodon hi ha tres Consells Escolars, es crearà un Consell Municipal Escolar que actuarà com a coordinador.

Paral·lelament, l'artista camprodoní Manel Surroca està preparant un mural a l'entrada de les escoles.

Per altra part, hi ha concedida una subvenció de la Diputació per tal d'habilitar l'actual edifici de la Cooperativa Obrera com a seu d'entitats, una vegada firmat el conveni amb els propietaris. ☛

O B R E S I S E R V E I S

► PISCINA MUNICIPAL

S'han dut a terme obres de manteniment per a l'adequació del perímetre i millora del paviment. També s'ha construït una columna amb dos focus de vigilància per la nit, i s'ha canviat la ubicació de les bombes de la sala de màquines, per problemes d'humitat. S'han col·locat comptadors, canals i dutxes

Albéniz. Altres novetats són la reparació i construcció de baranes i la rehabilitació de l'escala d'accés a la plaça.

Pel que fa a l'església parroquial de Sta. Maria, en destaquen l'enllumenat del campanar i dels vitralls de la façana principal.

► ESCOLES DR. ROBERT I COLÒNIA ESTABANELL

S'ha treballat a diferents espais de l'escola Dr. Robert: habilitació d'un pati per a l'aula P-3 i construcció d'una vorera al pati per accedir a les aules P-3 i P-4. S'ha fet tot el teulat nou i pintat el menjador, posant en condicions l'edifici. Altres novetats de cara al proper curs escolar han estat la col·locació de tres focus de vigilància per radar als patis posteriors, l'automatisme total dels tocs de sirena i de dos punts de llum a la façana principal.

► PLAÇA SANTA MARIA

En aquest emplaçament destaca l'enllumenat especial de baix consum, així com també el del monument

Igualment s'han pintat les escoles de la Colònia, on també s'ha canviat la canalera i la il·luminació d'una aula.

► TELEVISIÓ PER CABLE

Fins ara restaven sense cablejar la zona de La Campa, La Costinyola, Can Gironès i vivendes de protecció oficial. Aquesta mancança ha quedat finalment solucionada.

► PAVELLÓ D'ESPORTS

La pintura de tot l'interior de l'edifici i la millora dels lavabos han cobert part de les grans deficiències d'aquest emplaçament. Un problema a part el constitueixen les plaques del sostre, que foren canviades en el seu moment però demostren contínuament la seva poca durabilitat, de manera que caldrà buscar la solució idònea.

► PASSEIG MARISTANY

Arranjament parcial de l'enllumenat i sembra de gespa a la part baixa, que era la més malmesa, amb manteniments periòdics de la jardineria del passeig.

► CARRERS I CAMINS

Pavimentació de 1.300 m² amb rec asfàltic de diversos carrers de la vila i dels camins malmesos per la pluja (Freixenet, Rocabrúna, Beget...).

► CAMÍ D'ENLLÀ TER

Pavimentació del camí, arranjament de clavegueram, aigües i sobreeixidor del dipòsit. ☞

O B R E S I S E R V E I S

▀ FONT DE LA CORDERA

Tot i ser un lloc conegut i cèntric des de sempre, amb l'arranjament de la font i la desaparició del mur ara, la Font de la Cordera ha esdevingut més atractiva per a ser visitada. Amb una nova vista del Ritort, es recuperen els safarejtos com a part, fins ara oblidada, del nostre patrimoni històric.

▀ CAMP DE FUTBOL

Aquest mes de juny, amb la plantació de gespa, es donà per acabada la primera fase del nou camp de futbol, a la carretera de Molló. Actualment s'està a l'espera que els usuaris considerin que el terreny reuneix les condicions necessàries per a començar-hi a jugar.

Resta encara pendent el tema dels vestidors, atès que aquestes instal·lacions no havien estat contemplades en el projecte inicial, aprovat durant el man-

dat anterior, per la qual cosa ara s'ha hagut de fer un projecte complementari, que està a l'espera de subvenció per part de la Direcció General d'Esports.

▀ COLÒNIA ESTABANELL

– Acondicionament de la zona d'esbarjo i camp de futbol i instal·lació

parquing i s'han fet obres d'urbanització al carrer Josep Duñach (en Feliça).

▀ ROCABRUNA

D'acord amb l'acordat el passat mes de gener entre els representants municipals i els veïns de Rocabrúna, s'han portat a terme una sèrie de reformes que han contribuït a millorar els següents espais:

- Acondicionament de la font
- Acondicionament de les clavegueres
- Obres de jardineria
- S'ha aconseguit que la Diputació pinti la carretera.
- Millora de l'enllumenat de l'església.

▀ ALTRES

A més a més s'han fet obres d'acondicionament en altres espais municipals, de les quals en destaquem les següents:

- Guarderia: Instal·lació d'un termo d'aigua, canvi de corrent elèctric i instal·lació de nous punts de llum.
- Can Pascal: Instal·lació del nou quadre de comandament de l'enllumenat públic.
- Infraestructura per a les activitats culturals i festives: Adquisició d'un quadre general de protecció pel subministrament de corrent elèctrica als conjunts musicals i orquestres.
- Compra d'un nou jeep municipal, ja que l'anterior estava en males condicions, i no estava legalitzat.
- Casal d'avis: Construcció de la vorera d'accés al camp de petanca. □

d'una columna de focus.

– Acabament de les obres d'urbanització dels carrers.

▀ BEGET

Amb la col·locació de dos dipòsits de 2.000 litres de capacitat cada un, per fi queda garantit el subministrament d'aigua al nucli de Beget, en espera d'una solució definitiva. Igualment s'ha procedit a optimitzar l'enllumenat de l'església i a instal·lar focus al

Els grups de

CIU

Malgrat ésser la nostra coalició la que va obtindre més vots en les darreres eleccions per a l'ajuntament de la nostra vila, el pacte (amb noatri incòs segons deien) va fer que quedessim exclosos de l'equip de govern del nostre ajuntament. No era la nostra intenció per què la nostra vocació és d'equip de govern. Som gent per construir, no per posar pals a les rodes, però les coses són com són.

Dit això, després de més d'un any de govern socialista, us exposarem alguns detalls de la manera de fer dels que manen.

Varen suprimir les comissions informatives, que són les que elaboren les propostes del plenari. És l'únic ajuntament de les característiques de Camprodon en que no es fan. Per justificar-se, es creen catorze comissions de les quals passats quinze mesos de govern socialista la immensa majoria no s'ha reunit ni una sola vegada. En d'altres, després d'una convocatòria prèvia i amb el compromís de reunir-se de nou, els socialistes fan el que els hi sembla sense donar-ne explicacions.

En el ple ordinari del mes d'octubre de 1995 s'aprovà una moció presentada per Iniciativa-Els Verds a la que nosaltres ens hi vam oposar perquè entenem que és la millor manera de que a la casa propietat de la Fundació Germans Vila-Riera no s'hi faci mai la llar d'infants. Una prova d'això és que quan fa pràcticament un any d'aquesta moció "el més calent és a l'aigüera".

Després d'un considerable retard, el trenta-u de maig s'aprovà el pressupost municipal per a 1996. Un pressupost que no varem votar favorablement pel motiu que ja varem exposar en el seu moment i que per desgràcia el temps ens donarà la raó: en el sentit de que estem segurs comportarà un dèficit important per la simple raó que es gasta més del que s'ingressa.

- Quan veurem el camp de futbol acabat?
- Què se'n sap dels vestidors de la zona esportiva?
- On està la gestió urbanística?
- Com segueix el tema de Font Rubí?
- Quan tindrem Secretari-Interventor?
- Hi ha una manera més barruera de Col·locar el "nou" mobiliari urbà al carrer València?
- Fins quan el carrer Ignasi Casabó estarà en aquestes condicions?
- Ens deixarem passar l'oportunitat de l'Hort de Can Serra?

Tenim molts més interrogants que per raons d'espai deixarem per a una nova ocasió.

Per acabar, el senyor alcalde es permet manifestar públicament als particulars afectats i als mitjans de comunicació que en els preus públics de la piscina l'acord es va prendre amb el vot a favor del nostre grup, quan això no és cert. Cal dir les coses com són, senyor alcalde, i no enganyar a la gent. □

1' Ajuntament

El grup de govern PSC-IND-ERC volem encetar aquesta pàgina del primer número de la revista municipal exposant, de manera clara, quina és la nostra forma d'entendre la política a Camprodon, i quina és la manera de fer, de ser i d'actuar que ens ha definit i ens defineix. Bàsicament es podria englobar en quatre apartats:

- **Govern legítim** A partir de les darreres eleccions municipals, els camprodonins i camprodonines van posar majoritàriament de manifest la seva voluntat de veure un canvi en la gestió municipal. Un pacte de la nostra coalició amb el grup d'Iniciativa-Els Verds ens donà una alcaldia perfectament legítima, donat que junts sumàvem la majoria dels vots.

- **Govern d'unitat i per Camprodon** Una vegada obtinguda l'alcaldia, hem proposat al grup de CIU d'entrar a formar part del govern. No obstant, i rebutjant aquesta opció, aquest grup va manifestar la seva voluntat de no formar-ne part, i de passar a l'oposició.

Considerarem i seguim considerant que aquesta era una postura ben respectable, des d'on un grup prou important numèricament com és el de CIU podria treballar activament.

Aquesta decisió configurava, al mateix temps, un panorama polític molt diferent del que nosalres havíem defensat en l'anterior legislatura, que era justament a l'inversa: havent proposat entrar a formar part del govern, ens fou denegada aquesta possibilitat, mentre que ara són ells els qui se n'han exclòs voluntàriament.

És per això que ens ha sorprès que aquest grup d'oposició, passat un any des de la formació del govern municipal, encara no ha actuat de manera positiva, en el sentit que no ha ofert cap alternativa.

Pel que fa a l'altre grup municipal, IC-EV, arran de la coalició, i malgrat no voler estar integrats a l'equip de govern, ha anat treballant de manera activa, arribant ocasionalment a punts de coincidència i d'entesa.

- **Màxima transparència** Un aspecte que considerem essencial en tota gestió municipal, i que per tant hem portat a terme i mantingut en tot moment, és el de respectar la màxima transparència en la gestió, mitjançant el lliure accés a la informació (a través de la Junta de Portaveus dels tres grups municipals) i l'accés a la documentació per a qualsevol regidor, sense necessitat de cap tipus de permís especial. Pensem que aquesta és l'única manera digna i honrada de funcionar.

- **Un govern ètic i de dignitat moral** Durant aquest primer any de govern ens hem abstingut d'exposar públicament qualsevol possible crítica a la gestió portada a terme pel govern anterior, tot i que podíem haver-nos queixat de com havíem trobat les coses (mala gestió econòmica, deficiències de gestió diverses...). I no ho hem fet perquè hem volgut donar un caire sempre positiu a la nostra posició, i perquè considerem que els ciutadans de Camprodon ja havien manifestat, amb el vot a les darreres eleccions, la seva opinió i la seva voluntat de canvi.

Aquest escrit resumeix, doncs, alguns dels principis bàsics del nostre grup de govern. Hem pensat que era important exposar-los, tant per a reafirmar la confiança que han depositat en nosaltres tants camprodonins i camprodonines, com per garantir-vos que continuarem aquí fins que vosaltres volgueu. □

PSC
IND
ERC

IC-EV

El compromís ja és públic

El passat 27 d'octubre, el Ple de l'Ajuntament va aprovar per una moció amb els vots a favor dels grups PSC-PSOE, ERC, Independents i IC-EV, i el vot contrari del grup de CIU, una moció presentada per IC-EV en relació a la possessió i l'ús de l'immoble seu de la Fundació Germans Josep i Jaume Vila Riera, que resumida demanava el següent:

a) Promoure la reversió de dita Fundació, de la possessió i l'ús de l'edifici de la plaça Santa Maria, d'aquesta vila; domicili de la Fundació i ocupat per diverses persones o entitats.

b) L'obtenció per part del sr. Alcalde de tota la informació possible per aconseguir la reversió.

Aquesta moció acordada pel Ple fou comunicada a tots els membres del patronat directiu de l'esmentada Fundació.

Com a resposta, l'Ajuntament ha rebut una carta de Mn. Joan Soler, rector de la parròquia de la Vila i president del Patronat de la Fundació, en la que explica que aquesta fundació posa de manifest la dedicació desinteressada dels membres del Patronat en les tasques de la seva direcció i recorda que el Patronat és un òrgan col·legiat, i acaba dient que la finalitat de la Fundació ha estat sempre respectada pels patrons, exigint envers la seva actuació un respecte, que en tot cas, els que subscriuim la present no hem posat mai en dubte i volem expressar públicament.

Per informar-vos correctament us transcrivim literalment part del testament del fundador de l'entitat, Jaume Vila i Riera:

“DÉCIMO: se funda en la villa de Camprodon una institución benéfico-docente que tendrá por objeto la enseñanza primaria (...) y también la media o bachillerato, de los oriundos o vecinos de Camprodon (...) la enseñanza será dirigida y prestada por la Congregación religiosa de Varones a ser posible de las Escuelas Pías (...) las enseñanzas se darán con sujeción a las normas de la Religión Católica, Apostólica y Romana...”

És notori que la Fundació no ha pogut instituir una

escola complint estrictament aquest manament del fundador.

Per tant, a partir d'aquesta situació basada en el no compliment del que diu el testament, qualsevol interpretació que es faci sobre la voluntat dels Germans Vila Riera mereix el respecte i la consideració més absoluta. És per això i des d'aquesta òptica que els grups que hem aprovat aquesta moció creiem que aquest immoble ha de servir per a tots els camprodonins, lligat evidentment a un ús educatiu. Entenem que aquesta posició coincideix millor amb l'esperit camprodoní del llegat dels Germans Vila Riera.

Per això convidem als patrons de la Fundació a analitzar el que hem aprovat els grups municipals representants de la majoria de camprodonins, i a que ho valorin per arribar, sens dubte, a la conclusió que defensar aquest ús per l'immoble és la millor manera de vetllar pels interessos del poble, amb ple respecte amb la voluntat dels fundadors i en la mateixa línia que ha tingut la Fundació en altres iniciatives.

Aconseguir l'ús de l'immoble pel poble, previ acord amb la Fundació, és un objectiu prioritari: pensem quina escola-bressol podríem proporcionar als nostres fills i néts, quina seu per a la biblioteca i per a l'escola de música, etc. I volem arribar a aquest objectiu respectant els drets que puguin haver adquirit els llogaters, ja que la seva sortida, en qualsevol cas, no ha de ser traumàtica, sinó consensuada. Però volem arribar a aquesta voluntat dels testadors, millorar l'educació de les persones d'aquestes contrades i, amb ella, el seu nivell cultural i de qualitat de vida.

I aquesta pretensió creiem honestament que no és impossible, però cal, en primer lloc, que els patrons de la Fundació facin costat a la posició que és millor per a la majoria de camprodonins i camprodonines. Sense cap mena de dubte en la bona voluntat que posen en la seva feina els patrons, els desitgem que procurin, com tantes vegades han fet i esperem que faran, pel bé

Patrimoni

L'Hospital

»L'Hospital hauria d'estar en un lloc assolellat, perquè a Camprodon el sol és molt important

Que Camprodon tingui hospital és una cosa que ve de lluny. Documentalment consta que el març de 1337 ja existia en el Puig de les Relíquies (el que ara vulgarment en diem "el Castell") un hospital en què també s'hi aixoplugaven els pelegrins i del qual en tenien cura un grup de monges. Com a mínim estigué en funcionament fins el 1451.

Segurament en no poder conuiu monges i tropa dintre de la fortalesa en què s'havia convertit el Puig de les Relíquies, ara ja nomenat Castell de Sant Nicolau, el trobem el 1661 traslladat a la part baixa de la plaça Santa Maria, tocant el cementiri que hi havia davant de l'església.

El 4 d'octubre de 1793 els revolucionaris francesos ataquen Camprodon. Però, en no poder prendre el poble en la seva totalitat —ja que el castell i la Vila de Baix, enmurallats, varen aguantar l'empenta de les tropes assaltants—, cremaren 128 cases de la Vila de Dalt, i entre elles la que servia d'hospital.

Fou reconstruït. Però el 22 de setembre de 1839, quaranta-sis anys més tard, en plena Festa Major de San Víctor, els carlins, igual que els francesos, tornen a cremar la Vila de Dalt. Aquesta vegada, l'hospital se'n salvà. No passarà gaire temps, però, a viure un nou trasllat. Aquesta vegada se l'assentarà a la part alta de la plaça Santa Maria, on es troben actualment les escales que condueixen al Monestir.

És en 1895, poc temps després de la seva fundació, quan les Germanes de Sant Josep, la mateixa Congregació que encara la regenta, es feren càrrec del seu funcionament.

Cap el 1925, arran d'una forta plaga de tifus que s'havia escampat pel poble, es comença a estendre la opinió que l'edifici que serveix d'Hospital (la gent en aquest temps en diu l'Abadia, per haver estat una antiga dependència del Monestir) no reuneix les condicions necessàries per a complir el seu comès.

S'hauria de reformar de socarrel o fer-ne un de nou. Però, d'on sortiran els diners necessaris per a fer una obra de tanta importància? L'Ajuntament, si alguna cosa té, són deutes: en aquells moments s'estan construint les clavegueres i l'escorxador...

Passen alguns anys. El 14 d'abril de 1931 arriba la Segona República. Hi ha canvis a l'Ajuntament. Dos barcelonins, dos estiuejants molt lligats a Camprodon, parlen de la problemàtica de la construcció del nou hospital amb el nou alcalde, en Francesc Suriñach i Borrat: «És necessari fer un hospital nou», li demanen. Ells ajudaran a buscar els diners necessaris. L'al-

calde combrega amb aquella idea: la qüestió ara és posar fil a l'agulla. La resta de l'Ajuntament hi està d'acord. I, entre tots, fan passar el fil pel forat.

El nou Hospital hauria d'estar en un lloc assolellat, perquè a Camprodon el sol és molt important. I per què no Costinyola amunt?

S'ha de buscar un arquitecte bo i que vulgui treballar per poc preu. I se'n troben dos, oncle i nebot, que ho faran gratuïtament: En Josep i en Jaume Torras. Aquest últim, el nebot, és en Jaume Torras Clavé, un dels arquitectes joves de Catalunya amb més esdevenidor i fama. Un dels fundadors del GACTPAC, un innovador del concepte arquitectònic... (En aquell moment encara ningú no ho sap, però, la Guerra Civil li separarà la vida, en plena joventut, lluint al front d'Aragó amb les forces de la República).

I, el més important, cal trobar diners, molts diners. Per pocs que n'hi pugui posar l'Ajuntament, els dos estiuejants, en Lluís Jover i en Josep Vidal-Ribes, obriran una subscripció i s'encarregaran de demanar ajuda a les altes instàncies, a la colònia de forasters que passa l'estiu entre nosaltres i a la gent del poble. La subscripció és un èxit que sorprèn fins i tot als seus patrocinadors.

Per recaptar-ne més, a la plaça del Dr. Robert s'hi munta una barraca feta de rajols i plaques d'uralita en què s'instal·la una gran tómbola. Per una pesseta, «sempre toca», quan no és un xiulet, és un «espantavelles». Algunes vegades, poques, surt de premi una bicicleta o un aparell de ràdio...

Ja es poden començar els treballs. És en Francesc Suriñach, constructor d'obres, qui tindrà cura de portar-los a terme. I ho fa amb acceleració i rapidesa, qualitats que permeten tenir-les acabades per l'estiu de 1932.

La posada en marxa del nou Hospital té lloc els dies 16 i 17 d'agost. La inauguració pròpiament dita es fa el dia 16. Mossèn Tusell és l'encarregat de beneir-lo i lloar-lo amb un dels seus característics parlaments. L'alcalde, en Francesc Suriñach, dona dos pergamins, obra del pintor Morell, als dos principals impulsors de l'obra, en què se'ls declara fills adoptius de Camprodon. En Jover s'emociona, a en Vidal-Ribes se li humitegen els ulls... És el governador civil de la província, el Sr. Claudi Ametlla, qui clausurarà l'acte amb un discurs final.

El dia 17, els malalts que ocupaven l'antic hospital passaran a residir en el nou, després de ser obsequiats amb una festa popular i un dinar extraordinari a l'Hotel Rigat, en companyia de promotors i autoritats. Un temps més tard, quan s'urbanitzi el passeig que de la plaça Santa Maria condueix al nou Hospital, ningú dubta ni un moment que es bategi com «Avinguda Lluís Jover».

Durant els últims temps de la Guerra Civil és expropiat per la «Jefatura de Sanidad del Ejército», i en ell s'hi hostatjaran els carrabiners ferits o amb malalties contagioses.

Més tard, ja en la postguerra, quan a Camprodon hi vivien dos batallons de soldats, també fou requisat, encara que parcialment. Dels 18 llits de què es disposava en aquells moments, 12 estaven dedicats a la tropa i els 6 restants a les necessitats de la població.

Arriba la democràcia. Després de quaranta anys, és el poble qui elegeix el seu Ajuntament. Una de les coses que posa en marxa l'equip de govern del nou Consistori és la reforma i ampliació de l'hospital, que consideren petit i poc adequat als temps que corren. Els malalts ocupen dues sales grans, una per homes i l'altra per dones, separats els llits per cortines de roba. No hi ha sala d'estar confortable on la gent s'hi trobi còmoda. Els que tenen problemes per caminar es veuen obligats a pujar escales. Cal adequar-lo a les necessitats modernes, amb habitacions individuals o dobles, amb les seves corresponents cambres de bany. Cal fer-lo més gran perquè pugui acollir més gent. Cal canviar les cuines, cal posar-hi ascensor...

La reforma i ampliació valdrà diners, però és necessari fer-la. S'apugen les dues ales. Es desenterra la planta baixa perquè hi càpiguen les noves cuines, el menjador, la sala de raigs X... La reforma i l'ampliació es posen en marxa.

És a l'estiu de 1985, amb un vi d'honor per a tothom i ballada de sardanes, que l'alcaldesa Berta Badà, acompanyada del ministre de Sanitat Ernest Lluch, la inaugura.

Posteriorment, sent alcalde en Domènec Pairó, s'aprofita la planta tercera per a fer-hi noves habitacions, les que actualment s'estan connectant amb l'ascensor. En aquell edifici en on al principi s'hi podien acollir 18 persones, en l'actualitat n'hi caben més de 40.

Aquesta és, a grans trets, la història de l'Hospital de Camprodon. Del nostre Hospital. □

El quiròfan de l'Hospital, cap als anys quaranta

Moviment Demogràfic

Dades referents al període comprès entre l'1 de gener i el 4 de setembre de 1996, extretes del registre civil de l'Ajuntament i del registre parroquial (parròquia de Sta. Maria de Camprodon). Es tracta d'una relació dels naixements, defuncions i matrimonis (tant civils com eclesiàstics) vinculats al poble de Camprodon. Això fa que hi puguin haver noms de persones no empadronades al poble però que formin part de la nostra parròquia (per bateig, enterrament o matrimoni), o bé que s'hagin casat pel registre civil.

La relació pretén registrar dades sobre el moviment demogràfic de Camprodon, i apareixerà trimestralment, coincidint amb els següents números de la revista només si les dades són suficients. En cas que no ho siguin, s'esperarà un període de temps més llarg de tres mesos.

■ N A I X E M E N T S 11

Francisco Charmeco González, fill de Jesús Manuel i Cristina (8 de gener)
Daniel Javaloyes Diaz, fill de Pere i Àngels (29 de gener)
Roger Perarnau Ruiz, fill de Josep i Carmen (31 de gener)
Sandra Colom Descamps, filla de Josep i Eva (13 de març)
Albert Crusells Molas, fill de Josep i Montserrat (27 de març)
Abel Santoro Genís, fill d'Antoni i Josefina (27 d'abril)
Arcadi Alibés Cambras, fill d'Arcadi i Montserrat (30 de maig)
Xavier Paz Morey, fill de Josep Lluís i Eva (6 de juny)
Estel Claravalls Güell, filla d'Albert i Núria (25 de juny)
Tania Del Puerto Pons, filla de Manuel i Mònica (30 de juliol)
Aranzazu Plana Villa, filla de David i Aranza (Beget)

■ D E F U N C I O N S 21

Pere Pujol Oliva, natural de Camprodon, de 72 anys d'edat (5 de gener)
Maria Córdoba Arrivas, natural d'Orcera, de 91 anys (2 de febrer)
Francesca Rigat Monturiol, n. de Vilallonga de Ter, de 73 anys (16 de febrer)
Domingo Castellet Mas, n. de Castellar del Vallès, de 59 anys (27 d'abril)
Teresa Triadú Darré, n. de Vilallonga de Ter, de 86 anys (8 de maig)
Rosa Sauquet Regí, natural de Camprodon, de 74 anys (11 de maig)
Pere Vila Malé, natural de Freixenet, de 83 anys (14 de maig)
Agustí Puig Colom, natural de Llanars, de 75 anys (1 de juny)
Jerónimo Guerrero Romero, n. de El Rubio, de 77 anys (7 de juny)
Magdalena Costa Duñach, n. de Camprodon, de 97 anys (9 de juny)
Josep Duñach Juncà, n. de Vilallonga de Ter, de 57 anys (12 de juliol)
Otto Harald Derp, natural de Gerard-Belin, de 83 anys (12 de juliol)
Carme Trias Costa, natural de Camprodon, de 70 anys (15 de juliol)

Angustias Pérez Alcalde, natural d'Albuñol, de 83 anys (21 de juliol)
Maria Barral Martín, natural de Campelles, de 76 anys (24 de juliol)
Isidre Liesa Casals, natural de Llagostera, de 57 anys (29 de juliol)
Conxita Romans Capdevila, n. de Camprodon, de 72 anys (8 d'agost)
Jaume Jordà Moret, n. de Vilallonga de Ter, de 84 anys (9 d'agost)
Dolors Mingorance Fernández, n. de Molló, de 52 anys (16 d'agost)
Julia Rodríguez Triana, natural de Casalarreina (20 d'agost)
Miquel Nogué Esteve, natural de Setcases, de 69 anys (4 de setembre)

■ M A T R I M O N I S 9

Josep Mingorance Quiles, natural de Orgiva, amb
Beatriz Carpio Martínez, natural de Barcelona (13 d'abril)
Enric Garrigolas Isern, natural de Vilallonga de Ter, amb
Anna Maria González Ibáñez, natural de Camprodon (7 d'abril)
Miquel dels Sants Oriol Puig, n. de Sant Joan de les Abadesses, amb
Núria Bassagañas Montalvo, n. de Camprodon (11 de maig)
Jaume Rovira Piulachs, natural de Barcelona, amb
Ester Gabarnet Llobet, natural de Barcelona (15 de juny)
Esteve Ferrés Guillamet, natural de Freixenet, amb
Núria Freixa Poch, natural de Vic (22 de juny)
Josep Maria López Sarabia, natural de Sabadell, amb
Fátima Casanovas Gisbert, n. de Sabadell (22 de juny)
Gonzalo de Miguel Serra, natural de Barcelona, amb
Maria Ribas Farret, natural de Barcelona (29 de juny)
Jaume Planella Peitiví, natural de Vilallonga de Ter, amb
Montserrat Colom Basagañas, n. de Camprodon (6 de juliol)
Jordi Vilaplana Guitart, natural de Vic, amb
Esther Dachs Tortola, n. de Molins de Rei (13 de juliol)
Oriol Molas Grau, natural de Camprodon, amb
Marta Serra Valldoriola, n. de Moià (27 de juliol)

Sant Patllari '96

El passat mes d'abril la Comissió de Festes i Jovent va convocar una reunió per planificar la Festa Major d'enguany. En aquesta trobada es va coincidir que calia donar-li un nou impuls, respectant el que era tradicional i, al mateix temps, potenciar actes bàsicament per al jovent.

És així com la nostra festa va resultar participativa, popular i festiva. No oblidem que va caure en un cap de setmana i que el temps va acompanyar.

La Festa Major va engegar-se amb el pregó, que va llegir en Jaume Bertranpetit, en una sala d'actes en la qual no hi cabia ni una agulla. Inaugurada la Festa, va haver-hi la cercavila fins a l'església de Santa Maria, amb els gegants i les autoritats. L'orquestra Amoga no hi va poder participar, ja que la meitat dels músics estava retinguda al pont de Castellfollit, bloquejat per insubmissos encadenats.

A la cerimònia religiosa, molt emotiva i co-oficiada per Mossèn Joan, el vicari general i deu sacerdots més, va lliurar-se la imatge de Sant Patllari, que havia estat robada fa anys i que, per una

mena de joc del destí i gràcies a l'acció generosa de Núria Harmenteres, la Parròquia va poder recuperar.

El vermut al Planet, tradicionalment reservat a les autoritats, va obrir-se per primera vegada a tot aquell qui va voler, a com-

la Txaranga Ardoa Barrura

panyats d'una audició de sardanes (ara sí, amb l'Orquestra Amoga). L'exposició de fotografies antigues de casament, inaugurada la tarda de divendres, va resultar un gran encert per part de la Junta del Casal Camprodoní. Un cop acabades les sardanes de la tarda va iniciar-se un Bicicrucis, que va resultar polèmic (l'endemà). El primer dia de festa va coronar-se amb la ja tradicional Serenata als Quatre Cantons i el ball al pavelló. Cal esmentar el bon gust que van mostrar els presents en el ball en elegir a Esmeralda Cabanach com a nova pubilla de Camprodon.

Dissabte va ser el dia del dinar de germanor a la font de Sant Patllari, un èxit de participació, que en aquesta ocasió va estar animat per

la Txaranga Ardoa Barrura, procedent d'Euskadi. En finalitzar el dinar hi va haver una mostra d'estirada de corda. A continuació no hi va faltar l'aigua, per alguns el fang i, per si això no fos prou, el bany d'escuma que va tenyir de blanc l'esplanada de davant dels jardins del monestir. Els més valents van aguantar pels carrers la caiguda d'aigua des dels balcons i van acabar banyant-se al riu, tot i la fredor de les aigües del Ter. Va ser una tarda festiva i esbojarrada.

A la nit, el Grup de Teatre de Camprodon va representar amb èxit *La Ratera*, una obra emblemàtica de l'Agatha Christie, tota una mestra de l'intriga. Odò Plujà va dirigir una companyia consolidada que va descobrir vells i nous valors de l'escena camprodonina.

El bany d'escuma al Planet

Tema central

Una altra novetat (a la mateixa nit): A la Mare de la Font, i recuperant un espai, una descàrrega elèctrica a l'aire lliure que va haver de lluitar contra el fred amb una bona dosi de wats i de rock d'estils diversos. Van obrir els grups locals K-Dukados i Broadway, que van demostrar la seva evolució. La descàrrega va continuar amb una de les bandes més innovadores del panorama actual, Kistch, per finalitzar amb el grup d'ska Komando Moriles. Els pocs aventurers que quedaven a aquelles hores de la matinada ens vàrem treure el fred amb el seu ritme.

Diumenge, futbol, sardanes i cinema. La revetlla de Sant Joan va comptar amb uns focs d'artifici renovats i espectaculars, en un marc únic com és el Pont Nou. No hi va faltar la foguera, i, per suposat, el ball de revetlla al pavelló.

Dilluns va ser el dia dedicat als més petits, amb un espectacle infantil al Planet, conduït pel "meravellosament boig" Marcel Gros.

I per tancar les festes, una altra novetat, el 1r Pònting. Va resultar un èxit multitudinari, que va divertir tant als qui s'ho miraven com als que van atrevir-se a volar.

En definitiva, un Sant Patllari variat, innovador i participatiu. □

Marcel Gros

Pregó de festa

"AGE QUOD AGES"

En el seu breu però dens i contundent pregó (necessita d'una lectura reposada), en Jaume Bertranpetit ens va convidar a "un passeig per la memòria" per anar a buscar les arrels, els orígens.

Origen, present i futur i memòria, van ser els conceptes que es van poder escoltar més sovint dins la sala d'actes. "Tenim diferents quantitats de memòria, ja sigui pel que recordem, pels anys que tenim o, simplement, pel que volem recordar."

No cal que ens capfiquem a preguntar-nos en "quina obscura nit dels orígens" varen néixer el que nosaltres en diem arrels, si "només sabem que tot plegat és més antic que cada una de les nostres memòries". I les que són de fa quatre dies les interpretem com a tradició i les assumim integrant-les a la nostra memòria.

Si t'has preguntat mai pels nostres orígens, en Jaume manté després de "llargues recerques" que la cosa, no ve d'un pam, "segurament fa prop de 40.000 anys!" (l'admiració és posada per ell).

El futur es ventila així: "si per nosaltres és important buscar les pròpies arrels, cal ser conscients que nosaltres som ja els orígens del futur. És, doncs, la nostra feina que potser cal que fem ben feta. Això ens farà poble. Llavors, la identitat ja la sabrem trobar. O segurament ja haurà estat assolida".

Acostumat com està de donar conferències a la universitat, a la ONU, etc. (és la seva feina), comentava en acabar que Camprodon li havia estat el lloc més difícil. Els orígens?

Agepetage! □

Fred i pluja, el tràfec del tràfic, el verd i la fresca, el soroll i la nit, les fonts i l'aigua, passejar i aparcar, cotxes amunt, cotxes avall, el cel, l'aire, tres dies de calor... han configurat, com cada any, un estiu a Camprodon

E s p o r t s

Ràfting

Tot i la remullada corresponent dels participants, no va faltar enginy a l'hora de fer artillugis flotants

C o n c e r t s a l a C a r p a

L'orquestra cubanocatalana *Barnhabana* va ser una de les moltes actuacions musicals que s'han ofert a les carpes

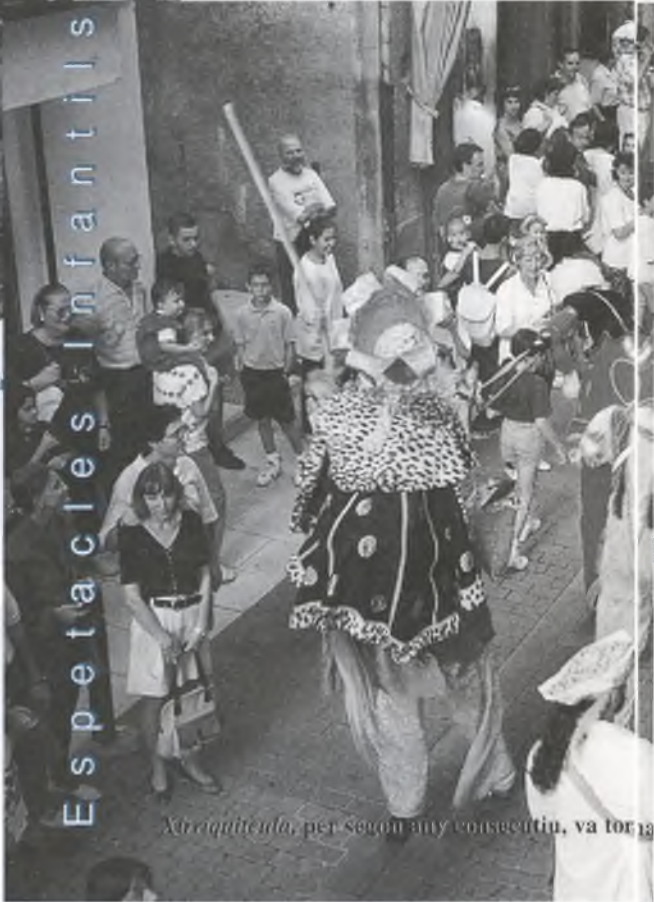
E x p o s i c i ó F l o r s i p l a n t e s

L'encert de fer els cartells pels alumnes de l'escola

La 1 Cursa de Bicicleta de Muntanya, una afegir a l'...

E s p e t a c l e s i n f a n t i l s

Xirguetuda, per segon any consecutiu, va tor...

E s t i u

F e s t e s d e l s c a r r e r s

Festes de carrers: la família reinterpreta la notícia de la separació en excels...

Seria difícil trobar un poble de les mateixes característiques del nostre que tingui, des de sempre, una oferta d'activitats culturals i de lleure tan extensa i variada com la que s'ofereix a Camprodon durant els mesos d'estiu.

Us oferim, breument, una mostra d'algunes de les activitats més destacades d'aquest estiu.

E s t i u ' 9 6

Una nova activitat a les activitats d'agost

Organitzar a colapsar els carrers amb el seu cercavila

Futbol Sala: Ca l'Angelina de Manàes va trencar el domini dels Carrers anys dels Machiquitos. Nou campió i new look inclòs!

La soprano Young-Hee Kim

Innovadora i arriscada programació de qualitat. la d'enguany al Festival Albeniz

' 9 6

Cultura i Tradicions

Festa del segar i el batre. Per segon any, es consolida aquesta tradició, amb cremada de paller inclosa, fora de programa

Es va tenir el detall de donar la copa mundial a la festa del Barroc

En Boscàs, un bosc de tot

No té cotxe ni tele, no posa la ràdio perquè només diu mentides; el telèfon no serveix per a res, i de premsa no en compra; ignora els maldecaps que tenim la majoria de mortals per portar una dieta sana i equilibrada; gairebé no ha necessitat mai dels metges. No és cap model d'higiene i, malgrat tot, transmet una energia poc habitual i «màgica».

En Josep Guillaumet, en Boscàs, de cara

Pujant Colònia amunt pel camí de Caballera, passada l'església i la rectoria, a mà dreta queda can Boscàs, on hi ha un bosc de tot però, sobretot, hi ha un home: Josep Guillaumet Guillaumet, en Boscàs.

En Josep, que se sap Boscàs i així ho vol, té —segons ens va dir— «*cap a setanta anys*». És un home de pell aspra i fosca, refeta i esquerdada pel sol; d'ulls vius i fondos, cabells emblanquinats pels anys i mans negres de tragar qualsevol de les moltes coses que l'envolten. La seva veu és greu i profunda, i li surt de dins com si sortís d'una caverna. Té un riure lent i pausat que articula amb tres sons, un rere l'altre, tots idèntics. En ell tot és calma. Té la lentitud dels bous i també la seguretat de dominar el temps. Ens va dir que no podria parlar gaire estona amb nosaltres perquè tenia les trumfes a l'olla i que això de les entrevistes no era per a ell, que

•
»*Tot ha canviat d'abans a ara.*

millor que parléssim amb algun polític. Les trumfes van bullir lentament ben bé dues hores.

Per trencar la fredor dels primers minuts li vam oferir tabac: «*No fumo pas. Una vegada, quan tenia vuit o nou anys, vaig fumar. Em vaig torrar i fora tabaco. Em vaig trobar amb un tros de caliquenyo així de llarg —mig dit— i me'l vaig fotre. Quan en Jaume de les Fonts, el vell, anava a missa es fumava un caliquenyo i en llençava un tros. Jo el vaig aprofitar però em vaig ben marejar. Després ho vaig provar un parell de vegades més, però cada cop em vaig marejar i no ho he tornat a fer més.*»

La seva família venia de Freixenet però ell ja és nascut a can Boscàs. Té una germana i dues nebodes, però en parla poc. La casa no és gaire gran i està atapeïda de tot. «*Això dels trastos va ser idea del meu cunyat. Jo feia de parracaire i alguna borratxera i anar marxant, el que fan tots els parracaires. Ho pujava amb un cotxe.*»

Els volts de la casa són plens de qualsevol cosa que us pugueu imaginar: rodes de carro, bicicletes desfetes, televisors destartalats, màquines de rentar, tambors de màquines de rentar, pneumàtics, trossos de carro, gibrelletes, testos... La ferralla s'estontola a cada una de les parets de la casa, com si justament aquests ferros l'aguantessin. Sobta, enmig del rovell de la majoria dels estris, la blancor d'unes quantes neveres velles: «*D'aquestes neveres te'n donen cent peles. És més la feina de carregar-les que res més. Les solen aprofitar per fer-ne gàbies, conilleres.*»

L'entrevista

La casa és de pedra ferma i tosca. «Tinc llum des del quaranta-vuit. Ni telèfon, ni televisió. Totes les que tinc no van. Una vegada n'havia tingut una, però s'espatllava i no la feia adobar.» Les males llengües ens havien dit que el televisor feia fresses estranyes. «No. La televisió es menja la vista i prou.»

Però ni tan sols un telèfon per si mai esteu malalt? «En conec un de Sant Pau que va marxar a Camprodon perquè deia que era massa lluny del metge per avisar-lo. I quan va ser a Camprodon, que hi era ben a prop, no el va haver de menester. Es va morir, va petar a baix al carrer i no va tenir temps d'avisar a ningú. Anar-hi fent bromes, amb aquestes hòsties!»

No us heu casat mai, ni tan sols una xicota? «No. No m'interessa. Només tinc unes quantes cabres i una euga, que és un lujo. Només em val per donar-me feina, com l'hort d'aquí davant que no dóna ni per la vianda. Un fart de treballar per sortir a duro l'hora no val pas la pena.»

Heu viatjat mai? «No. Només vaig a la vila el diumenge.» Però, ni a Barcelona? «Abans. Ara és complicat.»

Ens han dit que teniu un llibre de màgia. «Sí, l'havia tingut. Me'l vaig vendre. Ara deu ser al monestir de Sant Joan. D'on va sortir, pudé n'hi havia cinquanta quilos, de llibres. Però aquell no s'entenia, era en llatí. Hi havia una estrofa que quan la llegies, sense saber què deia, cardava uns trons i era ben serè. Per això vaig notar que era de màgica. Al final hi havia un tros en castellà que deia que el mal que podies fer a un altre també te'l podies fer a tu mateix.»

•
»Lo important és respectar i que et respectin, el mal és que no es fa.

I allò de les fonts de per aquí? «Sí, deien que quan plovia a València, algunes fonts d'aquí revenien. O que es movien les coses i els taps i les olles giravoltaven. A prop de la Teuleria, n'hi havia un que llegia un llibre de màgica. Era en Cisquet de can Bargaeta. El van descobrir i va deixar de fer-ho. Els capellans també en cardaven. Als qui no anaven a missa els hi feien màgica. Els hi feien por. Els hi feien sortir gats o gossos que els abordessin. Però això era quan jo era petit, al temps de guerra. Quan tenia vuit o nou anys.»

També hem sentit a dir que solen passar avions... «Sí. Fan fotografies a les cases i després te les vénen a vendre. Però aquí no han quedat mai bé perquè hi ha aquest freixe tan gros que la tapa tota. I així no saben què hi tinc. No els he n'hi he comprat mai cap.»

D'esquena, amb el paraigües penjat

Teniu tractor? «*Oi tant, deu fer trenta anys. I mai cap reparació.*» Ens van dir que el primer dia no el vau saber parar i vau esperar que s'acabés el gasoil. «*Ja pots comptar. Encara ho fa. El poso en una pujada i el clavo. Però no el faig treballar gaire.*»

Explica el cas d'una dona que feia «màgica» i que per espantar la gent, una vegada, quan tornaven a casa de fosc, els va fer sortir un pilot de polls. Ell ho va comentar amb una persona que sabia d'aquestes coses, i li va recomanar que, quan tornés a passar, portés un volant i que atacés el primer animal que pogués. Així ho va fer, i va resultar que la dona que feia «màgica» es va fer un tall allí on ell havia ferit el poll.

Les peces, les teniu ordenades d'alguna manera? «*Ja podeu comptar. Ho tinc per tot arreu, no havent de pagar arrendament... Ja fa trenta anys que ho faig.*»

I amb el seu pas cansat i amb les xiruques esparracades, ens fa que passem cap a dintre on ens ensenyarà la casa i aquell bosc tan enigmàtic on en lloc d'arbres hi ha bicicletes; en lloc de branques, branilles de cortines; en lloc de fulles, cargols rovellats i algun esquiroi dissecat. També hi ha marcs antics sense pintures i canteranos i raconeres i càntirs i capçals de llit i setrilleres i algun llum d'oli i plats i olles de totes mides; i tallants, volants i una mà de carbassó trencada que s'enduaia al camp per esmolar les eines; i algun rellotge sense broques i caixes de fusta buides o plenes de més plats i més olles. I a la cuina, tota fosca i negra de tant de temps, les trumfes fan la xup xup a poc a poc.

A ell, a qui també li feien «màgica» de nit mentre dormia, ara ja no li estiren les mantes del llit ni sent les veus misterioses que li diuen «som la bandaaaaa...!», i ell amenaçava amb l'escopeta.

•
»no em foteu en cap compromís amb el que us he dit, que la gent s'inventa moltes coses per aixecar raons.

«*Un dia em van entrar a robar. Ja pots comptar què es podien endur, es van emportar alguns rellotges de peu. La màquina que és lo que val, i van deixar les caixes.*

»*Tot ha canviat d'abans a ara. Abans es fangava i ara no. I aquest jovent va a estudi, i quan acaba el servei ja em direu qui coi els farà treballar. On s'és vist que una escarola valgui cent cinquanta peles. Abans cuidava l'hort de la rectoria. Ara hi ha una plaça. He vist passar quatre o cinc rectors. Els capellans sempre es pensaven que els robaves, però la gent s'inventa coses per aixecar raons.*»

Havieu fet mai contraban? «*No, jo mai. Algun, inclús s'havia trobat amb una maleta de bombes.*»

»*Lo important és respectar i que et respectin, el mal és que no es fa. N'hi havia un d'aquí a baix que tenia una botiga de menjar que encara deu un porc: "Ja passarem". Tothom és mort i ja passarem. N'havia fotut de grosses i ara mira'l, deu tenir una bona paga. L'únic lujo que tinc jo és l'euga. Si em feu la foto amb aquesta gorra no se'm coneixerà, semblaré el del porc, que es posava una gorra i unes ulleres fosques perquè no el coneguessin.*»

I tot parlant posa el gest d'un general, s'abaixa la gorra fins a les celles i es deixa fotografiar per tots cantons. I a l'esquena, li descobrim el paraigua que sempre és de bon menester, encara que sigui serè, perquè sempre pot tronar si algú llegeix el llibre de «màgica». «*Les trumfes ja deuen ser fetes. Ara dinaré amb algun got de vi a l'ànima. Adéusiau i no em foteu en cap compromís amb el que us he dit, que la gent s'inventa moltes coses per aixecar raons.*»

I mentre ens en anem, ens segueix amb la vista des de l'era de la casa amb la gorra calada i el paraigua a l'esquena. Ara dinarà, tranquil, quatre trumfes rebullides. Només necessitarà un plat, una forquilla i un got de vi. No li cal res més per viure. I esperarà que vingui algú a mitja tarda per remenar per entre els estris per comprar-li qualsevol cosa. I mentre menja, en aquella cuina fosca i petita, entre les cames, hi té un gat que no és pas seu, sinó que s'hi està.

Com ell, que s'hi està i prou. □

Entitat

Associació dels Sants Misteris

L'«Associació dels Sants Misteris» és l'entitat que coordina, juntament amb les Confraries, els Passos i els Armats, el projecte i l'organització de la Processó de Divendres Sant. És l'organització social més antiga i que mou més gent en el nostre poble.

És molt difícil precisar la data exacta de la implantació de la Processó dels Sants Misteris a Camprodon. En tots els documents es parla de «temps immemorials».

L'any 1867 ja es feia la Processó del Dijous Sant amb desfilada d'imatges, impropèris i soldats romans. Fins el 1936 la Processó es celebrà amb normalitat i ininterrompudament. Era un acte pietós molt ben acceptat per tota la població, entre altres motius perquè resumia el seu aspecte religiós i històric en la més pura tradició.

Arribada la Guerra Civil, la Processó deixà de fer-se, perquè tant les imatges com el material fou destruït.

Després de la guerra, a mitjans dels anys quaranta, es va tornar a posar en marxa l'organització de la Processó. Es formà una comissió encarregada de recuperar-la, i, amb el suport general de la població, es va posar el màxim interès per tal que pogués a tornar a tenir l'esplendor dels temps passats.

Algunes famílies van regalar els nous Passos, les diferents Confraries reestablertes van fer els esforços necessaris per anar recuperant cada una de les imatges, de mica en mica, fins que tots

•
»L'«Associació dels Sants Misteris» és l'organització social més antiga i que mou més gent en el nostre poble.

els elements de la Processó es van aconseguir recuperar de nou.

Durant els anys quaranta, doncs, ja hi havia

tropa d'Armats i Banda, amb el seu Centurió abanderat i el seu Capità Manaire, escortat enmig d'una tropa de dotze soldats.

L'any 1969, i per motius poc clars, es decidí deixar de celebrar-la. Però l'any 1987, i després de disset anys sense Processó, un grup de vilatans i vilatanes va projectar desempolsinar una tradició que havia quedat molt soterrada feia una colla d'anys, i que formava part del patrimoni cultural camprodoní, traspassable de pares a fills. Aquesta circumstància fou la que va animar a l'execució d'una de les empreses que, per la seva envergadura, semblava del tot impossible, donada la importància social i econòmica que suposava. Actualment, deu anys després de la seva restauració definitiva, la Processó dels Sants Misteris de Camprodon està del tot consolidada.

El funcionament no és sectorial ni de confraries. Hi ha una Junta formada per dotze persones, escollida en una votació popular, i que té tot el poder de decisió en l'organització. A més, hi ha un reglament intern que marca les directrius a seguir, principalment en tot allò que es refereix a la Secció de les Vestes i Maniple de Soldats Romans.

Amb el pas dels anys, a Camprodon sempre hi haurà homes i dones com en Josep Renard o el doctor Badia, il·lusionats i capaços de portar a terme el projecte de presentar i recordar el Misteri de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist. □

Una processó des anys quaranta

Opinió

CAMPRODON TÉ «SALERO»

Volia escriure un article profund i seriós, però el record del “Rocío” camprodoní, no sé si m’ho permetrà.

Us volia parlar d’una obra de teatre que he vist a Londres, d’un autor que es diu David Hare que sap retratar com ningú les divisions de la societat anglesa. En la seva última peça, *Skylight*, a través d’un meravellós diàleg entre una mestra entre generosa i ressentida i un empresari entre honest i arrogant, ens parla de les tan diferents, encara, classes socials d’avui dia, dels valors dels rics i dels pobres, de com vivim la vida en la nostra societat, entre l’egoïsme i la solidaritat. Quina enveja que vaig sentir dels anglesos, per tenir un escriptor que els retrati tan ben retratats!

Retratar Camprodon... Quin cansament! El Rocío definitivament va deixar-me sorprès i esperverat. Sorprès de veure tanta gent hi ha a Camprodon que sap ballar sevillanes amb tanta gràcia. Sorprès del molt que llueïen algunes noies camprodonines el vestit típic andalús: treien sens dubte una bellesa amagada, una mena d’espurna fins ara només latent, somorta. Eren com els ametllers que floreixen de cop per primavera.

Em va sorprendre també la nit d’aquell dissabte d’abril al pavelló la certa timidesa i el recel amb què alguns camprodonins admetien la veritat: l’èxit popular absolut d’aquest “Rocío”, un feliç festival a favor de la barreja de cultures, del mestissatge. Que per això, per a combatre aquesta timidesa o recel, serveixi aquest escrit: senyors responsables municipals: en volem més! Per l’any que ve proposo un “Rocío” com Déu mana: amb les casetes degudament arrencades, per exemple a la Font Nova o al Passeig Maristany.

Seria un gran error desaprofitar aquesta empenta i no institucionalitzar (recoi de verb!) aquesta mostra notable d’un camprodonisme obert, alegre, salat.

Podria encara ser més convincent, podria parlar de la sort tan gran de comptar amb un “Rocío” al poble: una injecció contra el perill d’un nacionalisme excloent i orgullós. Podria parlar de com la convivència amb persones “diferents” a nosaltres sempre ens enriqueix i de com és fonamentalment bo que una persona o un grup de persones puguin expressar la seva “diferència”. Voleu encara més arguments?

Us deia que em sentia esperverat: la pregunta de la nit era perquè, a diferència d’altres indrets de Catalunya, s’ha trigat tant a Camprodon a organitzar-se un “Rocío” o una manifestació semblant? Qui ho vol explicar?

No és saludable parlar de greuges o d’injustícies històriques perquè aquest Rocío va ser sobretot una festa “garbosa” i civil. Penso que potser Camprodon, a ritme de rumba, avança cap a la normalitat plural, i que amb aquest Rocío el poble s’ha fet més democràtic.

Ja era hora! Visquen les sevillanes i la rumba catalana! Benvingudes siguin a aquesta vall i que durin. Olé, olé i olé! □

ELS NOSTRES DOCUMENTS:

L’estiu del 1987 vàrem iniciar la tasca de recuperació dels documents de l’Arxiu Històric Municipal de Camprodon. Era el mes de juliol, i feia calor. Recordo que la primera impressió que vaig tenir va ser força desoladora. En veure aquell munt de lligalls i feixos de paper enmig de la sala on havíem de treballar, no vaig poder evitar el record d’un conte que llegia quan era petita, una història d’una princesa que patia un càstig angoixant: un príncep terrible l’havia tancada en una habitació de la torre més inaccessible del castell, sola, amb un gran piló de palla al mig, i li havia ordentat de filar la palla amb la seva filosa, que era màgica. La palla s’havia de convertir en or pur, si la donzella no volia morir l’endemà mateix. Llavors, un nan lleig i astut s’havia ofert a la princeseta per fer-li la feina, amb una terrible condició: per pagar-li la tasca feixuga, la noieta li hauria d’entregar el seu primer fill, qui fóra el príncep hereu d’aquell reialme llunyà.

A nosaltres no ens va venir a ajudar cap follet entremaliat i llest, si bé val a dir que tampoc ningú no ens havia amenaçat amb cap càstig si no enllestíem la feina, ans al contrari, tot el personal de l’Ajuntament es va mostrar sempre disposat a ajudar-nos en allò que fos menester. Així doncs, ens vàrem posar a treballar amb les millors perspectives; la tasca de classificació i ordenació de l’Arxiu Històric Municipal de Camprodon va veure’s conclosa, en

Opinió

EL PASSAT I EL PRESENT DEL POBLE

una primera etapa, al cap de dos estius. Així, el 1990 la vila ja disposava d'un arxiu força estructurat, consultable, on els lligalls seguien un ordre i on els documents s'hi conservaven sans i estalvis.

El fons documental de l'Arxiu de Camprodon és força important. D'entre els documents de caire administratiu i de regiment local que s'hi conserven, en destaca un Llibre de Privilegis que fou compilat pel notari de la vila al segle XVII, i que recull tots els privilegis que els monarques de la Corona d'Aragó havien concedit a Camprodon. El poble era Vila Reial des del 1251, sota el regnat de Jaume I, i durant quasi tres segles va disposar d'una administració de justícia pròpia, depenent del monarca, la Cúria Reial. És veritablement interessant la documentació conservada a l'arxiu que fou originada per aquest departament de justícia: s'hi troben plets, acusacions, litigis diversos que permeten estudiar la vida de cada dia dels camprodonins de fa cinc-cents anys, i el funcionament de l'administració de justícia.

Per diversos documents de l'arxiu, sabem que el rei Alfons el Benigne va concedir a Camprodon que es regís per la mateixa llei que la ciutat de Barcelona, els Usatges, l'any 1333; que el 1428 un terrible terratrèmol va destruir la vila i va causar molts morts; que el 1469 els francesos varen incendiar el poble i s'endugueren les relíquies de Sant Patllari; que el 1654 el poble va patir la pesta; que el 1668, el capità delegat a la guarnició del castell de Sant Nicolau, Alonso Tarrecón, cometia mil abusos contra els camprodonins; que a finals del segle XVII Camprodon era francès; que el 1823, a la vila hi va tenir lloc un dels primers casos de ludisme coneguts a Espanya; que el 1895 Camprodon va tenir llum elèctrica per primera vegada; i que la nit del 12 de febrer de 1939 l'exèrcit nacional va ocupar el poble, coronant un episodi més de la nostra sagnant guerra civil.

Els documents són els que ens permeten resseguir la història de Camprodon, refer-la, interpretar-la, entendre-la. A través dels papers que conserva l'Arxiu podem establir una via de contacte amb el nostre passat; és com treure el cap per una finestra oberta als segles que ens han precedit. Perquè si bé és cert que fer història és analitzar, estudiar i, finalment, interpretar els fets, no és menys cert que la base de la història rau en els documents que ens l'expliquen. No podem oblidar que "els fets són sagrats, la opinió, lliure" (C. P. Scott). Per això, ens cal basar-nos en els documents, que expliquen, relaten i deixen constància dels fets, per tal de poder accedir a la història. Bé és cert que els documents no són objectius, que en la mateixa redacció, en el mateix fet de deixar constància d'un assumpte, d'una batalla, d'un esdeveniment, hi rau un subjectivisme clar, la voluntat implícita de que quedi allò i no una altra cosa, i

»Els documents són els que ens permeten resseguir la història de Camprodon, refer-la, interpretar-la, entendre-la.

d'aquella manera, i no d'una altra. Malgrat tot, però, els documents són la única base de què disposem per a conèixer la història, i cal que entenguem per documents tan els escrits com els materials, els testimonis arqueològics del passat.

Cal que els arxius siguin llocs accessibles, consultables, a l'abast de tothom. I per això cal que es faci alguna gestió entorn l'Arxiu Històric de la vila de Camprodon, que jeu mig abandonat des de fa temps. Segurament, els papers que ens va costar tant de classificar avui ja no són fàcilment localitzables ni accessibles. Les raons de l'abandó són diverses: les obres, els canvis d'interessos polítics i culturals del govern municipal, les mancances econòmiques... Sigui com sigui, però, caldrà que es prengui seriosament el fet de que és necessària i urgent la recuperació de l'Arxiu Històric Municipal de Camprodon, si no volem perdre els nostres documents.

Si perdem els papers, perdrem la història. I no ens podem permetre aquest luxe. □

Serveis

S A N I T A T

Des de la posada en funcionament del CAP a Camprodon, hi havia places sanitàries adjudicades però encara no cobertes. En un període d'un any, finalment s'han cobert aquestes vacants, que eren del tot necessàries per a donar una assistència de qualitat. Ens referim a les places de **pediatria, llevadora i dentista**, el qual visita des del passat mes de juny. D'aquesta manera es dóna cobertura sanitària a tots els sectors de la població.

Un altre servei nou és el de **tanatori municipal**, instal·lat a l'Hospital. El seu ús és voluntari i gratuït, i comporta una sèrie d'avantatges, malgrat que no serà fàcil canviar els hàbits. L'existència d'aquest servei permetrà l'immediat trasllat a Camprodon de qualsevol difunt que hagi mort fora del poble (hospital d'una altra població, etc.). Sanitàriament té avantatges higièniques evidents, i pels familiars pot suposar un alleujament a l'hora de rebre els condols en moments tan delicats.

Per altra banda, s'ha adquirit un cotxe de difunts nou.

C O M U N I C A C I Ó

Durant aquest estiu s'ha posat en funcionament la primera fase de **Camprodon Televisió Cable**. Per això ha estat necessari l'acondicionament de les golfes de l'edifici de l'ajuntament, on s'hi encabiran els estudis de producció. A més a més, s'ha iniciat l'emissió d'un teletext informatiu, que es pot sintonitzar en el canal 35.

En un futur, a més del servei de teletext, els camprodonins gaudirem d'una emissió pròpia, on, entre altres programes, s'emetrà en directe els plens municipals, per tal d'apropar a tothom la gestió municipal.

A més de la publicació trimestral de **El Camp Rodó**, el govern municipal té la intenció de potenciar novament **Ràdio Municipal de Camprodon**, la qual, i per diferents motius, ha estat un xic arraconada. Tots aquests mitjans de comunicació no només contribuiran positivament a la lliure expressió de tots els conciutadans i la seva implicació comunitària, sinó també a una millor informació de tot allò relacionat amb el nostre poble, tan política com culturalment.

V I A P Ú B L I C A

Un dels grans problemes de tot casc urbà, i de difícil solució, és sens dubte l'acondicionament i correcta senyalització de la via pública. És per això que darrerament s'ha ordenat el trànsit rodat mitjançant una nova senyalització horitzontal i vertical: increment dels passos peatonals, incorporació de nous senyals i semàfors (als Quatre Cantons i d'informació sobre l'horari de tancament del carrer València a diferents punts).

La zona de vianants del carrer València s'ha delimitat amb pilars metàl·lics, de manera que queda delimitat l'espai dels vianants i el del trànsit rodat. Al mateix temps, aquests pilars impedeixen, opcionalment, l'aparcament.

Gràcies a un acord subscrit amb l'INEM, també s'han aconseguit, amb contractes trimestrals, els serveis de tres nous guàrdies municipals. Aquests, com a condició, havien de ser camprodonins en atur. Aquest fet no ha suposat cap despesa a l'Ajuntament.

Punt de vista

He llegit en algun lloc que l'últim crit tecnològic ja no és el telèfon portàtil digital ni la *web* d'internet més sofisticada, sinó un aparell que, connectat al telèfon, reproduïx sons ambientals. O sigui que, apretant un botó, pots comunicar-te amb qui vulguis fent-li creure que estàs en el lloc que et dóna la gana: pots fer-li creure, per exemple, que estàs a l'aeroport o a l'interior d'uns grans magatzems, a l'oficina o en un embús de trànsit. Es tracta, doncs, d'una innovació que posa la tecnologia al servei del punt de vista.

En el món de la literatura, aquests aparells ja s'havien inventat feia molt temps. Són unes quantes paraules que s'amaguen entre els paràgrafs i que situen les històries en un lloc i en un temps determinats. No és fàcil mantenir la seva coherència i les seves múltiples i possibles desviacions es paguen molt cares ja que introdueixen elements d'inversemblança que afecten directament la credibilitat del relat.

És com si, per exemple, qui parla per telèfon des d'un hotel reproduït, gràcies a la nova maquineta, el soroll d'ambient d'un aeroport, es deixa caure de cop sobre el llit fent el característic soroll del somier. "¿Què carai hi fa un llit a la sala d'espera d'un aeroport?", es preguntarà amb desconfiança l'interlocutor.

Perquè el punt de vista d'una història sigui creïble, no n'hi ha prou amb reproduïr tota la seva atmosfera, sinó que el narrador ha de ser capaç d'identificar-s'hi. Se l'ha de creure. Si telefona a la teva dona amb missatges de fons d'uns grans magatzems, has de procurar no sospirar, perquè potser aleshores es pensarà que ets en un hotel amb la teva cunyada.

O sigui que el punt de vista és, per sobre de tot, un espai moral: si hom no es creu que parla des d'on diu que ho fa, tard o d'hora estirarà la cadena i l'interlocutor endevinarà que està parlant des del wàter.

Potser és això el que passa en el món polític del nostre poble. Ningú no s'acaba de creure el punt de vista que li ha tocat jugar: els qui ja no governen no es creuen que han de fer d'oposició; els altres, ara governen, ara fan d'oposició; i els de l'equip de govern, tot i que es creuen que governen, en realitat depenen dels altres.

Entre tots plegats estiren sovint la cadena creant dubtes raonables sobre la seva versemblança. Per dir-ho d'una altra manera, introdueixen elements discordants que afecten directament la seva credibilitat.

O potser tot plegat té una explicació molt més senzilla: només són mals guionistes i no saben mantenir el punt de vista coherent de la història que escriuen. □

M e r c a d e i g

Si has fet reformes a casa i vols regalar, vendre o canviar els mobles vells:

Si busques algú que et faci «canguros» el dissabte al vespre

Si canvies la bicicleta que a la nena li ha quedat petita per uns patins en línia

Si busques un llibre concret o si t'interessa fer intercanvi de jocs d'ordinador

Si busques algú interessat en compartir les despeses d'un viatge que fas habitualment

Si ets solidari i t'ofereixes per ajudar voluntàriament a algun avi o àvia necessitat

Si vols comprar o llogar un pis o una plaça d'aparcament

Si busques qualsevol objecte de segona mà per comprar a un preu interessant

Si t'han nascut gatets i els vols regalar a qui els cuidi...

No busquis més! Aquest és el teu espai. Et publicarem gratuïtament l'anunci, per ordre estricta d'arribades a la redacció.

Només ens l'has de fer arribar a l'adreça de la contraportada, indicant les teves dades personals.

Aquestes dades no apareixeran publicades a la revista: els anuncis s'identificaran per un número de referència, per mantenir l'anonimat dels interessats.

Aquest és un espai per a persones sense ànim de lucre, i no s'acceptaran anuncis d'empreses, immobiliàries o negocis particulars.

Aquest raconet pretén fer-nos a tots la vida una mica més agradable, i no s'ha de confondre amb un espai publicitari.

La redacció de la revista es compromet a publicar totes les sol·licituds rebudes, però no es fa responsable de possibles exclusions –totals o parcials– per manca d'espai disponible.

Esperem les vostres cartes. Vinga!

L a x i n x e t a

Cartes al Director

La secció "Cartes al Director" és l'espai de la revista dedicat a la lliure expressió de qualsevol persona que tingui alguna cosa a dir, que vulgui fer sentir la seva opinió sobre qualsevol tema, que vulgui exposar qualsevol queixa, o animar qualsevol iniciativa.

Les persones que vulguin veure publicada la seva carta, hauran d'adreçar-la a la mateixa seu de *El Camp Rodó* (vegeu quadre).

Revista *El camp Rodó*
Secció Cartes al Director
Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON

El text de la carta ha de ser breu: tindran prioritats els que no excedeixin les vint ratlles mecanografiades.

És imprescindible que les cartes vagin signades amb nom, cognoms i D.N.I., encara que hi pot figurar un pseudònim a l'hora de publicar-les (cal indicar aquesta preferència).

Per manca d'espai, *El Camp Rodó* es reserva el dret de publicar les cartes, i, de resumir-les si és necessari.

Per a la seva publicació, es seguirà un rigorós ordre d'arribada a la direcció de la revista, i no s'exclourà cap carta en funció del seu contingut.

El Camp Rodó agraeix les col·laboracions dels seus lectors.

Consistori Municipal D'esquerra a dreta:

Per IC els verds:
Josep Luengo

Per PSC, IND, ERC:
Josep Busquets
Joan Guillaumes
Jaume Triadú
Jordi Berdala
Esteve Pujol

Per CIU:
Jaume Vilarrassa
Domingo Pairó
Josep Jordà
Neus Claret
Domingo Ortiz

L'actual Consistori Municipal

Portaveus, Representants i Comissions

JUNTA DE PORTAVEUS	Esteve Pujol (Alcalde) Jordi Berdala (PSC- IND- ERC) Jaume Vilarrassa (CiU) Josep Luengo (INICIATIVA- ELS VERDS)
REPRESENTANT A LA MANCOMUNITAT INTERMUNICIPAL DE LA VALL DE CAMPRODON	Josep Busquets
REPRESENTANTS AL CONSELL COMARCAL DEL RIPOLLÈS	Domingo Pairó (President) Jaume Triadú Jaume Vilarrassa
HOSPITAL MUNICIPAL	Esteve Pujol (President) Jordi Berdala Joan Guillaumes Jaume Vilarrassa Josep Jordà Josep Luengo
COMISSIÓ DE RELACIONS SUPRAMUNICIPALS	Josep Busquets (President) Josep Jordà Josep Luengo
COMISSIÓ DE GREUGES	Josep Luengo (President) Joan Guillaumes Jaume Vilarrassa
COMISSIÓ D'HISENDA DE LA CORPORACIÓ	Esteve Pujol (President) Josep Busquets Domingo Ortiz Josep Jordà Josep Luengo

Horaris de visita

Nom del regidor	Àrea	Horari	
• Esteve Pujol i Badà	– Urbanisme – Educació i Ensenyament – Fundació del Patronat Germans Vila i Riera – Junes de Compensació i Cooperació i altres entitats urbanístiques	Dilluns Dimecres Divendres	Matins
• Jordi Berdala i Vidal	– Sanitat i Serveis Socials – Cultura, Esports i Joventut – Informació Ciutadana	Feiners	4 a 7 h. de la tarda
• Jaume Triadú i Vilanova	– Governació, Règim Interior i Treball	Dilluns Dimarts	7 a 9 h. de la tarda
• Josep Busquets i Sala	– Hisenda – Turisme i Comerç	Divendres	De 12 del matí a 2 del migdia
• Joan Guillaumes i Vila	– Obres, serveis i Brigada Municipal d'Obres – Medi Ambient, Agricultura, Ramaderia i Pesca	Divendres	De 4 a 8 de la tarda

Tots els regidors us poden atendre, a més, a hores convingudes, concertant una entrevista al telèfon 740 005